

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. v právní věci

žalobce: **M. C., nar. X**
státní příslušnost X

zastoupen: **Mgr. Tomášem Císařem**, advokátem,
se sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2, č. ev. ČAK 15 262

proti

žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**,
se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. července 2023, č. j. CPR-24227-5/ČJ-2023-930310-V248

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 27. 5. 2023, č.j. KRPA-185395-9/ČJ-2023-000022-SV o správním vyhoštění žalobce podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v trvání jednoho roku.

II. Žaloba a její podstatný obsah

2. Žalobce ve své žalobě předně správním orgánům vytkl, že nezjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, ve smyslu ust. § 3 zákona č. 500/1999 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), když důkladně zjistily skutečnosti svědčící v neprospěch žalobce, ale nezjišťovaly skutečnosti svědčící v jeho prospěch v souladu s ust. § 50 odst. 3 správního řádu. Žalovaný rovněž nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem řešeného případu a byly šetřeny oprávněné zájmy osob, tj. v tomto případě žalobce, čímž došlo i k porušení ust. § 2 odst. 3, odst. 4 správního řádu.
3. Žalobce dále namítal, že žalovaný nedostatečně posoudil přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění, pokud jde o zásah do jeho soukromého života. Žalovaný se podle žalobce nijak nevypořádal s možnými důsledky rozhodnutí o správním vyhoštění pro budoucí život žalobce spočívající kupř. ve značném omezení svobody pohybu.
4. Žalobce také žalovanému vytkl formalistické rozhodování a nezohlednění specifík celého případu, když se zejména nezabýval tím, že žalobce pochází z regionu blízkého Podněstří, ani tím, jaká v tomto regionu panuje bezpečnostní situace s ohledem na Ruskou federaci.
5. Žalobce má napadené rozhodnutí rovněž za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť staví přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění pouze na zjištění, že žalobce má v zemi původu zázemí a má se tak kam vrátit.
6. Žalobce rovněž poukázal na to, že se dopustil neoprávněného pobytu na území České republiky pouze po dobu 12 dní, což správní orgány nedostatečně zohlednily ve stanovené době, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Její délku pak ani řádně neodůvodnily a nepřihlédly přitom ani k bezúhonnosti žalobce, k jeho ojedinelému vybočení z jinak řádně vedeného života ani k jeho plné spolupráci.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém se s žalobními námitkami, jež jsou shodné s námitkami uplatněnými v odvolacím řízení, vypořádal. Nad rámec toho uvedl, že žalobce pochází z regionu kontrolovaného mezinárodně uznanou vládou v Kišiněvě. Navrhl proto zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

8. Ze správního spisu soud zjistil tyto, pro řízení podstatné, skutečnosti.
9. Žalobce byl dne 27. 5. 2023 kontrolován hlídkou Policie České republiky, které ke kontrole předložil cestovní doklad č. X vydaný Moldavskou republikou, ve kterém bylo vyznačené poslední vstupní razítko do schengenského prostoru ze dne 15. 2. 2023. V předmětném

cestovním dokladu naproti tomu nebylo vyznačeno žádné následné výstupní razítko. Vzniklo proto podezření, že žalobce pobývá na území České republiky neoprávněně, protože byl podle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, zajištěn.

10. Z kopie cestovního dokladu žalobce č. X vydaný Moldavskou republikou se podává, že poslední vstupní razítko do schengenského prostoru bylo žalobci vyznačeno dne 15. 2. 2023 na maďarském hraničním přechodu Battonya a že naproti tomu nebylo v dokladu vyznačeno žádné následné výstupní razítko.
11. Dne 27. května 2023 proto správní orgán prvního stupně zahájil správní řízení ve věci správního vyhoštění žalobce, a to výslovně z důvodu podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. Žalobce do protokolu o výsledku v procesním postavení účastníka řízení sepsaného téhož dne uvedl, že naposledy na území schengenského prostoru a do České republiky přicestoval dne 15. 2. 2023 na biometrický cestovní pak s tím, že od té doby již schengenský prostor neopustil. Je mu známo, jak dlouhou dobu je oprávněn pobývat na území České republiky na základě biometrického cestovního dokladu, i to, že je zde v době výsledku nelegálně. Přicestoval za prací a chtěl zde pobývat do konce května. V České republice ani v Moldavské republice nemá žádný majetek a v České republice nemá ani žádné politické, kulturní ani společenské vazby. Pracuje na stavbách vědomě nelegálně, což je pořád lepší než v Moldavské republice. Je svobodný a bezdětný. V České republice nemá žádné rodinné příslušníky, které má naopak v zemi původu. Výslovně uvedl, že jeho vycestování nebude zásahem do rodinného a soukromého života pro žádnou osobu. Je zdravý a s ničím se neléčí. Neuplatňoval žádnou překážku ve vycestování s tím, že mu v zemi původu nic nehrozí a v případě vyhoštění vycestuje dobrovolně.
12. Správní orgán prvního stupně následně poté, co umožnil žalobci seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, vyjádřit se k nim a navrhnout jejich doplnění ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu, vydal rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, proti kterému se žalobce odvolal k žalovanému, který žalobou napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí nalézacího správního orgánu potvrdil.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

13. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních námitek vycházejících přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu ve smyslu ust. § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „s.ř.s.“). Rozhodoval přitom po projednání věci samé, ke kterému nařídil jednání poté, co žalobce vyjádřil svůj nesouhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání ve smyslu ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.
14. Soud v dané věci vyšel z následujících právních předpisů.
15. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců „[p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn“.

16. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců „[r]ozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.“
17. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců „[p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.“
18. Podle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců „[v]ycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam brozilo skutečně nebezpečí“.
19. Soud má v první řadě za prokázané, že žalobce skutečně ke dni svého zajištění a následně v době vydání rozhodnutí nalézacího správního orgánu pobýval na území České republiky neoprávněně, a to ode dne 16. 5. 2023, kdy uplynulo 90 dnů ve 180-ti denním období oprávněného pobytu žalobce na základě biometrického cestovního dokladu. Ke dni svého zajištění Policií ČR tak žalobce pobýval vědomě na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu v rozporu se zákonem celkem 12 dnů.
20. Soud nesdílí názor žalobce, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav věci, pokud jde o skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce. Má přitom za to, že v tomto směru je v zájmu žalobce se správními orgány spolupracovat a tyto skutečnosti jim pomoci zjistit, což ke své škodě neučinil. Za této situace je totiž přinejmenším obtížné zjišťovat případné skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce, jak obecně žalobce ve své žalobě uvádí, aniž by současně nějakou takovou konkrétní okolnost svědčící v jeho prospěch sám označil. Správní orgány tak nepochybily, pokud bez jakékoli signalizace ze strany žalobce samy „nepátraly“ po konkrétních skutečnostech svědčících v jeho prospěch.
21. Soud nemůže dát žalobci za pravdu také v tom, že by se správní orgán I. stupně či žalovaný dopustily vůči němu nepřiměřeného postupu. Podle ustanovení § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.* Správní orgán prvního stupně žalobci položil řadu otázek směřujících k objasnění skutečností relevantních pro objasnění projednávané věci. Jak vyplývá z protokolu o výsledku žalobce coby účastníka správního řízení, byly mu položeny dotazy týkající se právě posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí, příkladmo lze uvést dotazy na rodinné, ekonomické, kulturní a sociální vazby na území České republiky a Evropské unie. Žalobce uvedl, že v České republice nemá žádné politické, kulturní ani společenské vazby. Výslovně pak také sdělil, že jeho vycestování nebude zásahem do rodinného či soukromého života pro žádnou

osobu. Při výpovědi žalobce v tomto duchu pak nebylo vskutku možné zjistit žádnou okolnost, která by svědčila o nepřiměřeném dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce. Správní orgán prvního stupně se tedy podle názoru soudu v rámci limitů žalobcem uváděných skutečností během svého výslechu důsledně a podrobně zabýval možnými dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a jeho přiměřeností. Správnímu orgánu ani žalovanému nelze v tomto směru žádná zásadní pochybení vytknout.

22. Zákon jasně vymezuje, kdy má správní orgán uložit cizinci správní vyhoštění podle § 119 zákona. Je-li naplněna některá ze skutkových podstat § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a zároveň nedojde vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života cizince, správní orgán bez možnosti jakéhokoli správního uvážení cizinci správní vyhoštění uloží. Soud jistě souhlasí s tím, že v případě nepřiměřenosti dopadu správního vyhoštění do rodinného a soukromého života žalobce je správní orgán povinen rozhodnutí o správním vyhoštění nevydat. V daném případě však správní orgány uzavřely správně, že rozhodnutí o správním vyhoštění nebude mít nepřiměřený dopad do rodinného ani soukromého života žalobce, protože jim nezbylo než rozhodnutí o správním vyhoštění vydat.
23. V tomto smyslu se vyjádřil i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 19. 4. 2018, č. j. 3 Azs 234/2017 – 28, kde shrnul: „Z judikatury zdejšího soudu (např. rozsudky ze dne 20. 7. 2017, č. j. 1 Azs 199/2017 – 27, ze dne 29. 11. 2017, č. j. 5 Azs 3/2017 – 29) vyplývá, že rozhodnutí o správním vyhoštění se vydá tehdy, jestliže nastane některá ze skutkových okolností předvídaných v § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, za předpokladu, že se nejedná o nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010 - 74, ze dne 12. 10. 2016, č. j. 3 Azs 139/2016 - 46, ze dne 10. 2. 2017, č. j. 4 Azs 8/2017 - 21, či ze dne 28. 6. 2017, č. j. 2 Azs 120/2017 - 19). Nejvyšší správní soud k tomu v rozsudku ze dne 20. 7. 2017, č. j. 13 Azs 234/2017 – 30 dodal, že v některých případech správní orgán na počátku nebo v průběhu řízení o správním vyhoštění skutečně dospěje k závěru, že vyhoštění osoby není možné (typicky s ohledem na nepřiměřený zásah takového rozhodnutí do jejího rodinného života). Namísto toho potom vydá rozhodnutí o povinnosti cizince opustit území dle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců, který stanoví: „rozhodnutí o povinnosti opustit území policie vydá dále cizinci, u kterého nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, není-li cizinec oprávněn pobývat na území“. Při aplikaci tohoto ustanovení však správní orgán vždy vysvětlí, proč v daném případě nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění (typicky pro nepřiměřený zásah správního vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele), tedy že nebyly naplněny podmínky pro aplikaci § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.“
24. Námitce žalobce spočívající v nedostatečném odůvodnění stanovené doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, rovněž nelze přitakat. Správní orgán prvního stupně odůvodnil na straně 5 svého rozhodnutí stanovil dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, právě v trvání jednoho roku. V podrobnostech soud na tuto část odůvodnění rozhodnutí nalézacího správního orgánu odkazuje. Současně zdůrazňuje, že z označené části odůvodnění rozhodnutí nalézacího správního orgánu uvedl vyplývá, že správní orgán prvního stupně zohlednil mimo jiné i právě skutečnosti ve prospěch žalobce jako kupř. spolupráci žalobce, jeho přiznání a skutečnost, že se jednalo o první porušení zákona o pobytu cizinců. Žalovaný pak nepochybil, pokud rozhodnutí nalézacího správního orgánu aproboval i v tomto směru,

a lze odkázat v podrobnostech na část odůvodnění napadeného rozhodnutí obsažené na str. 5, kde žalovaný odkázal také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č.j. 1 Azs 416/2017-29, v kterém Nejvyšší správní soud akceptoval délku správního vyhoštění v trvání 1 roku za neoprávněný pobyt v trvání několika hodin, navíc v době, kdy horní hranice doby zákazu vstupu činila 3 roky podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců ve znění platném a účinném do 30. 7. 2019.

25. Co se týče skutečnosti, že žalobce pochází z regionu blízkého Podněstří, je pro posouzení věci podstatné to, že se jedná o region, jenž je součástí mezinárodně uznané Moldavské republiky a nikoli separatistického Podněstří s tím, že ze samotné blízkosti Podněstří nelze v současné době vyvozovat bez dalšího žádná bezpečnostní rizika obecně a sám žalobce nic konkrétní v tomto směru neuvedl, a navíc rámci svého výslechu výslovně uvedl, že mu v zemi původu nic nehrozí. Správním orgánům tudíž nelze úspěšně vytýkat to, že v případě žalobce samy neidentifikovaly v zemi jeho původu žádnou bezpečnostní hrozbu.
26. Soud má tedy za to, že žalovaný napadené rozhodnutí řádně odůvodnil a vypořádal se dostatečně v rozsahu odpovídajícím rozsahu a povaze odvolacích námitek žalobce. Správní orgány se také správně a dostatečně zabývaly i přiměřeností zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce podle ust. § 119a odst. 2 zákona ve spojení s ust. § 174a zákona.
27. V případě žalobce tak došlo k naplnění podmínek pro uložení správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4. zákona a správní orgány tedy postupovaly správně, pokud dospěly k témuž závěru.

VI. Závěr a náklady řízení

28. Soud tedy se shora uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobcem uplatněny, a žalobu proto zamítl.
29. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků zdejší soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřisluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 27. září 2023

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D., v. r.
samosoudce